

KLUMME

Mænd i børnetøj

Der var engang, jeg grinede, når jeg så rockdinosauren Mick Jagger hoppe rundt i lyserøde leopardskindsbukser – hvor meget på flugt fra sin egen alder har man lov at være?

Det var før, min søn kom i børnehaven, og jeg begyndte at lægge mærke til de andre børns fædre. 40-årige familiemennesker i gummisko, kæmpejeans med hængerøv og træningstrøjer med det brasilianske landsholdslogo på...

ESBEN KJÆR

Da jeg blev opmærksom på fænomenet, spurgte jeg i min lokale filial af Tøj Til Trolde, om de mon havde en hemmelig afdeling, der solgte børnetøj i voksenstørrelser. Det havde de ikke, bedyrede ekspedienten – den slags købte man i butikker, hvor tøjets kommende ejermænd var gamle nok til at have deres eget dankort.

Fædre nede i vuggestuen er ikke på vej til fodbold. Næh, de skal på arbejde, hvor de forventer at blive taget alvorligt iført en karrygul T-shirt med et billede af en smilende abe på.

Som medlem af medieetablissementet oplever jeg det hver dag: Journalister mener selv at have vundet hævd på retten til at ligne noget, man lige har hevet ud af en tørretumbler – og da resten af verden gerne vil i medierne, finder den sig i det. Men også mine kontakter ude i samfundet fortæller mig, at de stadig oftere sidder i forretningsmøder, der mere ligner en turnering i indendørsfodbold.

Da jeg efterhånden har haft 30-årskrise i den bedre part af et årti, var min første reaktion på fænomenet selvfølgelig at gå i

panik: Jeg var en dinosaur, jeg var ikke med på noderne, jeg var ved at blive sejlet agterud. Jeg var en talende cardigan med læderlapper på ærmerne, der lugtede af piberøg.

Så nu har jeg også købt mig en hætte-trøje og indtil flere moderigtige gummisko. Men hver gang jeg ifører mig denne kilde til evig ungdom, bliver jeg ramt af en bizar lyst til at smutte forbi SFO'en og tage et slag Stratego. Og da min kone ikke tænder på unge drenge, kan jeg heller ikke forvente, at hun gider have sex med mig, hvis det involverer, at hun skal føle sig som en børnelokker.

Jeg har familie, bil, milliongæld hos Nykredit og en arbejdsgiver, der forventer at se mig nogenlunde åndsfrisk hver morgen klokken ni. Jeg er voksen med alt, hvad det indebærer af ansvar, sure pligter og mangel på skæg og ballade – og jeg kan ikke løbe fra det ved at ligne én, der stadig får lommepenge af min mor.

For er mænd i børnetøj ikke udtryk for en generation på desperat flugt fra sig selv? Måske en voldsom generalisering – man kunne vel også hævde, at det er udtryk for en sund bekendelse til livets glade sider. Men når jeg kigger mig omkring i omgangskredsen, synes jeg bare, det er påfaldende, hvordan børnetøjet ofte led-sages af en tilsvarende barnagtig indstilling til livet.

Mænd med hus og børn vil ikke giftes – hvilket er juridisk dybt uansvarligt – »fordi de ikke vil bindes«. De vil gerne lege med deres børn, men så snart det handler om pligter og om at få dagligdagen til at fungere, overtager moderen hovedansvaret. Til gengæld skrider de resolut, hvis

Tegning: Anne-Marie Steen Petersen

De forventer at blive taget alvorligt iført en karrygul T-shirt med et billede af en smilende abe på

forholdet ikke lige levner plads til den maksimale selvrealisering – og det faktum, at man efterlader et par smadrede børn i sit kølvand, er bare noget, der følger med.

»De evige sønner« kalder forfatteren Henrik Jensen en stadig voksende del af vor generations mænd i sin dybt interessante bog 'Det faderløse Samfund'. Bogen handler om, hvordan maskuline værdier som myndighed, forpligtelse, disciplin og ansvarlighed er blevet afløst af moderlige som omsorg, terapi og selvrealisering i en permanent 'hvad synes du selv?'-kultur. Og som han skriver om disse dren-gemænd:

»Subjektivt kan der da være gode sider ved en tilværelse som evig drengerøv, evigt i gang med at realisere sig selv. Men kulturelt og samfundsmæssigt er det et problem, hvis deres egne sønner vokser op uden brugbare fadermodeller og bare nogenlunde faste forbilleder i henseende til pligtfølelse og ansvar (...).«

Jeg ved ikke, hvordan jeg skal lære mine børn om pligtfølelse og ansvar, hvis jeg selv ligner og lyder som én, der længes efter at gå i børnehaven. Så min hættetrøje – også den mentale – bliver i kommoden. 'Klæder skaber folk', lød et gammelt reklameslogan. For mit vedkommende er det slut med at skabe mig.

Esben.Kjaer@pol.dk

LÆSERNE SKRIVER

... om Ditte Gieses klumme 'Blandt plyshåndjern, styrtblødninger og fitnesscenter' i Søndagsliv 22. april.

Et super underliv

Hej Ditte,

Blot så du ikke behøver stå med gabende, måbende og undrende mund næste gang, du ser store Tampax på en kvindes toilet, så er det fysisk muligt at være bruger af Tampax Super PLUS og samtidig have et fikst, petit og vel-tunet underliv. 'Styrtblødere' findes vist i alle størrelser... Jeg har alt fra Benny Andersen og DH Lawrence til Marian Keyes og

Liza Marklund stående på mine hylde – gad vide, hvilket helhedsbillede du får der, når du kæder det sammen med Tampax Super PLUS? Nå, men mon ikke vi alle kan nikke gendende til fænomenet, du beskriver? Måske endda alt for godt. Hils din veninde, som brød med kæresten med flødekanden, og sig, at jeg var gået første gang. Keep writing, Malou

Hvad gør du af dem?

Kære journalist Ditte Giese

Åh, nej, jeg er sådan en med hjemmelavet kunst på væggene. Faktisk har mine malerier hængt der, siden jeg flyttede hjemmefra for over ti år siden, og jeg må indrømme, at jeg nok ikke er i stand til selv at vurdere, om de er pæne eller ej længere. Men teenagekunst fra en forvirret, men dog selvhøjtidelig gymnasieelev er nok ikke så spændende. Hvad

gjorde du af dine malerier, for man kan vel ikke bare smide dem ud?

Solskinshilsner fra Birgitte A.

Ølkasserne røg

Hej Ditte

Meget rammende klumme. Jeg gør det samme, bedømmer folk på deres hjem. Første gang jeg var hjemme hos min kæreste, var jeg nær gået hjem og sove hos mig selv i stedet: Ølkasser som borde, et kæmpe Steff Houlberg-reklameskilt som gardin(!) og et lokum, der ikke havde set en lo-

kumsbørste siden den kolde krig. Men jeg gav ham en chance, og da vi senere flyttede sammen, smed jeg simpelthen bare alt hans lort ud. Nu prøver jeg til gengæld at begrænse min hang til lyserødt, for at hans venner ikke skal tænke: »Hvor har den mand dog gjort af sine nosser«, når de besøger os.

Kærlig hilsen Annika Rasmussen

Ungt slang

Kære Ditte Giese

Jeg blev lidt irriteret på din klumme i Søndagsliv. Kunne

man ikke blive fri for ungdommens grimme talesprog i avisen. Udtryk som 'nederen', 'stenede flimmer' er jo slang, som jeg synes ikke hører til i skriftsproget.

Måske er du så ung, så du virkelig selv bruger disse udtryk. Jamen, så o.k., men hold dem ude af din klumme.

Eller er du så 'gammel', at du skal vise, at du kender ungdommens måde at udtrykke sig på?

Nå! I hvert fald kan du da stave. Og i øvrigt synes jeg godt om klummen.

Med venlig hilsen Britta Halberg